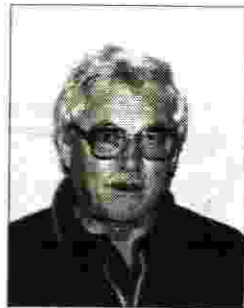

גלעד אבנר (גולדמן) - "סקנדי"

נולד ב-20.8.1927 בתל אביב

התגייס לפלי"ם במסגרת ההכשרה המגוייסת ב-1945

ה ע ס נ ה ר י ס ' 0

מהן - ה"רנימיד-פרק" אוניית גירוש שהכילה כ-1,500 מעפילים.

אני עליתי דרך סירת מנוע שהביאה אספקה לאוניה, כשבירי ארגו ידקות, ומשם למכלאות שהיו מסודרות על האוניה. הישראלי היחיד שהיה באוניה היה מירי (צבי כצנלסון). למעשה, היה אחד המעפילים, מרדכי רוזמן, אחראי כלפי הבריטים ובהתאם להוראות שהגיעו מהחוף ניהלנו את האוניה.

הייתי על אוניית הגירוש חודש ימים. כאשר התכוננה האוניה להפליג ל"המבורג" קיבלתי הוראה לרדת לחוף וכך עשיתי. במשך החודש שהייתי באוניה כתבתי יומן, אותו מסרתי למרדכי כאשר ירדתי.

רק לפני שנים מעטות גיליתי את היומן שהיה בארכיון להבות חביבה. זיהיתי את כתב ידי וכך הגיעה לסיימה התעלומה של כותב היומן, בו כתבתי את ההתרשמות שלי כאשר הייתי על האוניה.

לאחר תקופה לא ארוכה, עליתי על אונייה נוספת ובה הגענו לבסטיה שבקורסיקה וגם אותה הכשרנו עבור מעפילים. האוניה נסעה להעמסה ואני ירדתי. האוניה היתה "עמירם שוחט", שהגיעה לארץ והצליחה להוריד את המעפילים.

בשנת 1947 עליתי על אוניה שהגיעה מאיטליה להעמיס מעפילים בחוף צרפת (בנדול). הפלגנו וברדך, ליד קורסיקה, נפגשנו באוניה אחרת והעברנו אליה את המעפילים שהיו איתנו. האחראי שלנו היה יהודה בן-צור. בדרך בחזרה להעמיס שוב, התקלקל המנוע ונאלצנו להפליג בעזרת מפרשים כ-120 מיל.

בסוף עגנו במפרץ קטן בחוף הצרפתי. לאחר כמה ימים הגיעה סירת מנוע והוציאה אותנו מהמפרץ ונתבקשנו להפליג בעזרת מפרשים לאיטליה. בדרך נקלענו לסערה ונאלצנו לברוח לחוף הצרפתי הקרוב. עגנו במפרץ ליד העיר טולון בדרום צרפת.

למחרת הגיעה משטרה שעצרה את כל הצוות כולל 4 ישראלים שהיינו באוניה; יהודה בן-צור, מלך, אהרון האלוטאי ואנכי. כמו כן, נעצרו 6 אנשי הצוות האיטלקיים. כעבור 10 ימים שוחררנו וחזרנו לאוניה.

נשארנו עוד כחודש ימים בטולון עד שגמרו לתקן את

גולתי בתל-אביב, למדתי בביה"ס יסודי "תל-נורדו" ו"תיכון-חדש".

בשנת 1940, בהיותי בן 13, הצטרפתי לסקציה הימית של הפועל ת"א, שהיתה ממוקמת בירקון. בגיל 15, כאשר רוב הבוגרים של הסקציה הימית התגייסו לפל-ים ולצי הבריטי, עברנו קורס מדריכים שנוהל ע"י שמואל טנקס.

בשנת 1945 יצאתי עם חברי תנועת "הנוער העובד" להכשרה בשדות-ים.

בקיץ של אותה שנה גויסנו והפכנו להכשרה הראשונה של ה"פלי"ם.

עוד בהיותנו בהכשרה וללא אימונים ימיים מטעם הפלי"ם, השתתפנו בהורדות מעפילים שהתבצעו בשדות-ים, היות והכירו אותנו כבוגרי הסקציה הימית של הפועל ת"א.

כאשר אונית המעפילים "חנה סנש" עלתה על החוף בנהריה, היינו בין הימאים שהשתתפו בהורדה. הייתי המתנדב ששחה לאוניה עם החבל שבעזרתו הורדו המעפילים.

עברתי את השלמת המדריכים של קורס 5 ולאחר זמן קצר נשלחתי לקורס למלוויים מס' 3 בטכניון. עם תום הקורס הגיעה השבת השחורה וחלק גדול מאנשי הקורס נאסרו ונשלחו לרפיח.

אני לא הייתי בין אלה ונשלחתי למושב חרות לחודש ימים ואחר-כך לקורס חבלה בתל-יזחק, לאחריו נשלחתי כמדריך בקורס מס' 7 במכמורת, שנערך כ-3 חודשים.

עם גמר הקורס הועברתי לנמל חיפה, לפלוגת הנמל, לעבוד על אוניות העפלה שהיו שם - לנקות ולשמור עליהן.

לפני שנשלחתי לחיפה, הועברתי לירי "המוסד לעליה". בחיפה לא הספקתי לעבוד הרבה זמן, היות ובאחד הימים הגיע דוידקה נמרי והעלה אותי, יחד עם עוד כ-10 שליחים, על אוניית נוסעים יוונית שהיתה בנמל.

כאשר הגיעו המעפילים שהיו מיועדים לעלות על ה"אקסודוס", הם פוזרו בכל מיני מחנות בסכיבות מרסייל. נתמנתי למפקד אחד מהם.

כאשר חזרו אנשי ה"אקסודוס" לפורט דה-בוק, הצטרפתי לאותם אנשים שעסקו וארגנו את העזרה למעפילים, שהיו בשלוש אוניות הגירוש. כעבור ימים מעטים עליתי על אחת

נוספים עברתי ב-1963 בחינות לרב-חובל והתחלתי מיד להפליג בתפקיד זה. האונייה הראשונה שלי היתה "פלמח", שהיתה שייכת לקיבוץ המאוחד, שבאותה תקופה החזיק חברת אוניות בשם "תרשיש". המשכתי להפליג במסגרת "תרשיש", עד אחרי מלחמת ששת הימים.

היינו האונייה הראשונה, לאחר המלחמה, שהגיעה לנמל "דוטרדם" והתקבלנו בכבוד רב.

ב-1968-69, הפלגתי כרב-חובל ואחראי על קורס קרטיים באונייה "אשל" של "צים".

הדרכתי 10 קרטיים ולאחר 10 חודשי הפלגה, הפכו כולם לקצינים ובמשך הזמן רובם הפכו לרבי-חובלים בצי בסוחר. ב-1969 עברתי לעבוד במשרד התחבורה והייתי מדריך קצינים בביה"ס בעכו, ולקראת סוף השנה נתמנתי לבחון של קצינים-ים.

ב-1970 נתבקשתי והסכמתי לשרת כאחראי על ביטחון צי הסוחר בהולנד. מילאתי את התפקיד במשך שנתיים.

חזרתי ארצה והפלגתי 9 חודשים על האונייה "אבוקדו-קור" של חברת הפרי.

לאחר תקופה זו התמנתי לאחראי על החינוך הימי בארץ (כחלק ממשרד החינוך).

מילאתי תפקיד זה 5 שנים. בין השאר הקמתי כמה מרכזים ימיים חדשים המתפקדים עד היום.

ב-1979 חזרתי לחברת "תרשיש" והפלגתי עד 1982, אז הלכתי ללמוד שנתיים ב"אפעל".

ב-1984 חזרתי להפליג וב-1990 החלטתי שזה מספיק. חזרתי לעבוד בקיבוץ עד 1994, שאז עזבתי את הקיבוץ.

כיום אני פנסיונר וחי ליד משפחתי בקיבוץ נחשולים. יש לי בת ובן ו-5 נכדים.

המנוע. כמשך החודש, יהודה בן-צור נאלץ לחזור ארצה (אכיו נפטר) ואני קיבלתי את הפיקוד על האונייה.

כעבור חודש הפלגנו לחוף "בנדול", העמסנו מעפילים ויצאנו לדרך ארצה.

בדרך עצרנו במפרץ קטן באחד האיים היווניים ושינינו את צורת הספינה. הורדנו אחר משלושת התרנים שלה וצבענו אותה באדום. כמו-כן, הכנו מקום מסתור למקרה שניתפס.

עד קפריסין הדרך היתה ללא ארועים מיוחדים, פרט ללידה אחת בדרך. כאשר עקפנו את צפון קפריסין והגענו בערך לגובה של פמגוסטה, פרצה סערה חזקה. לא יכולנו להמשיך, המנוע הפסיק לפעול ונאלצנו שוב להרים מפרשים.

עם שוך הסערה המשכנו בדרך ארצה ואז התגלנו ונתפסנו ע"י אוניית משחית בריטית. הספינה הובאה לחיפה, המעפילים נשלחו לקפריסין. אני ומלך התחבאנו במחבוא והוצאנו בחיפה ע"י "המנקים" שהיו אנשי פל-ים.

שם הספינה הוסב לשם "לקוממיות". הגענו בחודש פברואר 1948. על האונייה היו כ-700 מעפילים.

לאחר חופשה קצרה, שבה נישאתי, חזרתי לפעילות ונשלחתי לספינת הדריג "דרום-אפריקה", שהפכה לאוניית מלחמה.

בעת הכרזת המדינה היינו באיטליה על המבדוק. חזרנו מיד לאחר מכן לארץ, כאשר צוידנו במכונות ידיה.

המשכתי לשרת ב"חיל-הים" שהוקם באותו זמן. התמנתי למדריך בקורס חובלים 1 ו-2. אחר-כך נשלחתי לאוניות ק-30 ולבסוף סיימתי על ה"אילת", שהייתה "מדינת היהודים".

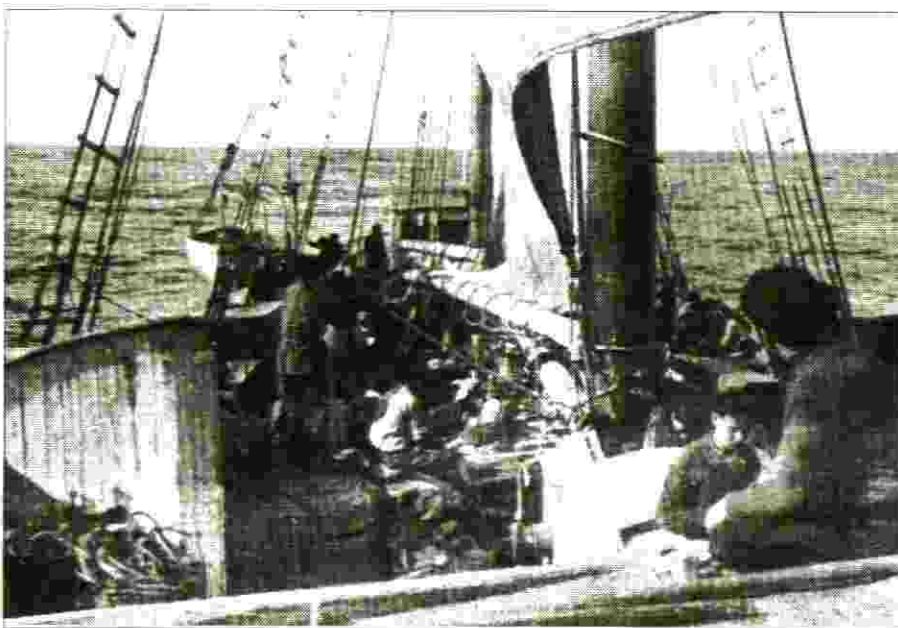
שוחררתי עם גל השיחרורים במאי 1950 וחזרתי לקיבוצי,

שבנתיים התיישב בטנטורה ונקרא "נחשולים".

עברתי על ספינות הדריג של הקיבוץ עד 1955, שאז חזרתי לחיל-הים לשנה, כולל מלחמת סיני שבה הייתי בשייטת הנחיתה. סיימתי את המלחמה בשארם-א-שייך וכאשר האזור הוחזר, הועברתי לפריגטה כאילת ומשם השתחררתי וחזרתי לקיבוץ.

המשכתי לעבוד בדריג עד 1958, אז עליתי לאוניות צי הסוחר. האונייה הראשונה שלי הייתה "אמפל".

לאחר אוניות נוספות ותפקידים

הספינה "סטי פראטלי" (Setti Fratelli) בעלת 3 תרנים הפכה לספינה בעלת 2 תרנים בים - בשם "לקוממיות"